

KRANJSKI ZVON

ŽUPNIJSKI LIST ZA KRANJ IN OKOLICO.

Izdaja: mestni župni urad v Kranju.
Izhaja zadnji teden v mesecu.

L. 1936. Št. 10.

Posamezna številka 1 Din.

Krasen nagovor papeža Pija XI. na španske mučenike.

Dne 14. sept. je papež sprejel 350 španskih beguncev, duhovnikov in redovnic, katerim so bili na čelu škofje Cartagene, Cordove, Vicha in Ugella. Nato je sv. oče imel velik in ginljiv govor, katerega glavne misli so bile sledeče:

Pozdravljeni, heroji in mučeniki!

„Prišli ste, srčno ljubljene sinovi, da nam potožite veliko gorje, ki vas je zadelo, oropanij vsega, kar ste imeli, zasledovani od morilcev, begajoči iz kraja v kraj, kakor prvi kristjani, mi pa vas vidimo v luči slave in največjega herojstva ter vas občudujemo z največjim spoštovanjem in vas, ko skupaj z vami objemamo v duhu tudi one, ki so padli kot nedolžne žrtve svoje vere, z besedami Apostola pozdravljamo kot našo radost in našo krono, in vas vidimo ovenčane z vencem mučeništva. Kakšno veličastno zadoščenje, dragi sinovi in hčere, ste dali in dajete Bogu za strašne žalitve, ki so bile prizadete Njemu, in kakšen zgled zvestobe dajete v dneh, ko se po vaši domovini sliši strašni vzklik: Brez Boga, proti Bogu!

Sadovi satanske propagande

Od te sijajne luči heroizma pa se kakor v velikem apokaliptičnem videnju odražajo grozote, bogokletstva, onečaščenja in uničevanja, ki ste jih deležni in katerih žrtve ste postali. Najsvetejše reči in svetim rečem posvečene osebe, neprecenljivi zakladi krščanske pobožnosti, kulture in umetnosti, najblagodejnejši zavodi, posvečeni pobožnosti, znanosti in dobroteljnosti, svete device, katerih roke niso nikomur prizadele ničesar zlega, ampak delile samo dobroto, častitljivi starčki in otročiči v prvem cvetu življenja — vse je postalo predmet barbarskega klanja in uničevanja v razbrzdanosti najbolj temnih in krutih nagonov človeške strasti, o kateri bi človek sodil, da je nemogoča in katera ni v nasprotju samo z moralnim dostojanstvom človeške osebe, ampak s človeško naravo samo, naj je padla še tako globoko.

Iz vse te zmesi krvi in požara pa nam stopi nasproti dejstvo, da brat ubija brata, da sinovi istega naroda divjajo drug proti drugemu in uničujejo dobrine svojega lastnega rodu in domovine. Vojska je v vsakem slučaju strašna in nečloveška zadeva, kaj pa naj še rečemo o vojski med brati? Manzoni je dejal, da krvi enega samega človeka, prelite od lastnega brata ne odtehta ves svet; kaj naj porečemo o tem bratomornem klanju in o klanju, ki ga nameravajo nekateri vprizoriti po vsej zemlji? Ne moremo si misliti drugače, kakor da je to bilo vprizorjeno po satanskih pripravah, ki so uspele, da zanetijo plamen najneusmiljenejšega sovraštva najprej v Španiji, in prav v tej katoliški deželi vprizorijo proti katoliški veri in Cerkvi preganjanje, da poderejo edini najmočnejši branik zoper one sile, ki so dokazale, kaj znajo in kaj hočejo, že v Rusiji, na Kitajskem, v Mehiki in drugod. To je sad svetovne, neprestane in diabolčno zvite propagande, ki si hoče osvojiti ves svet, da bi vse duše oborožila in povedla v napad zoper vsako človeško in božjo oblast, ki sloni na podlagi krščanske morale in kulture in ki bo morala uspjeti, ako se ji ne bodo postavili nasproti tisti, ki so zaradi osebnih in strankarskih koristi, zaradi medsebojne zavisti in rivalitete ter sebične strankarske narodne in državne politike že toliko zamudili, da se niso pravočasno postavili tej propagandi v bran.

Volk v ovčji koži

To, kar ste vi, dragi sinovi, pretrpeli, pa ni samo naravna posledica imenovane propagande, ampak pomeni tudi šolo in nauk, ki je obrnjen na Evropo in na ves svet. Evropi, ki jo po vojni itak že pretresajo najhujše zmede in preobrati, kličejo žalostni španski dogodki, naj se vendar enkrat zave, kako zelo so ogroženi temelji vsakega reda in vsake kulture sploh. Pri tej priliki se nam ne zdi odveč, če opozorimo tudi dobre ljudi na to, kako zahrbtna, lažnjiva in nesramna je ta propaganda, ki se v zadnjem času skuša približati tudi katoličanom in jim nuditi sodelovanje, češ, da od katoličanov ne zahteva, da bi sprejeli ideologijo te propagande, ampak da naj se pridružijo samo njenemu praktičnemu delu na gospodarskem in socialnem polju. Kakor da bi bilo mogoče ločiti gospo-

darski red od moralnega reda in sodelovati na praktičnem polju s to pogubno zmoto brezbožnega socializma, ne da bi se navzeli njenega ateističnega nauka! Ta propaganda se je kakor volk preoblekla v ovčjo kožo, hlineč nekakšno strpnost do katolicizma samo zato, da prevari in razoroži kristjane in ves svet, da bi ga lažje razrušila, kakor to sedaj vidimo na zgledu Španije, kar je pač izmodrilo vse katoličane, ni pa še docela izmodrilo ostalega sveta.

Boljševizmu je pripravil tla meščanski liberalizem

Sovraštvo zoper vero in katoliško cerkev, ki se je v Španiji sedaj razkrinkalo do golega, pa daje Evropi še nek drug dragocen nauk, ki bo lahko prinesel dragocene sadove, to je namreč resnica, ki je sedaj postala popolnoma jasna, tudi tistim, ki so bili prej kakor udarjeni s slepoto, da je namreč edina prava ovira boljševiškem nauku in praksi krščanski nauk in praksa krščanskega življenja, kakor ga uči in zahteva katoliška cerkev. In kdor se proti cerkvi in katoliški veri bori in se trudi, da bi preprečil njene blagodejne učinke na posameznika, na družino, na narod in državo, ta se nehote pridružuje prevratnim silam boljševizma z istim žalostnim rezultatom za človeško družbo in za lasten narod. Boljševizem je mogel doseči svoje uspehe, ker mu je pripravljala tla oni liberalizem, ki je ločil med katoliško vero in političnim udejstvom, hoteč vero izpremeniti v golo nabožnjaštvo, ne da bi ji pustil svobodo, da se udejstvuje po svoji zveličavni morali in njeni posvečujoči sili tudi v družabnem organizmu družine, občine, države, naroda, in tako dalje. Kdor stavlja ovire polnemu razvitku krščanske vere v dejanskem življenju ljudstva, ta pospešuje in odpira pot vplivu in delovanju prevratnih sil sodobnosti. V tako važnem trenutku človeške zgodovine ste vi, srčno ljubljeni sinovi, najbolj žive priče posledic, ki so jih rodili nauki, kateri so šli za tem, da zmanjšajo in, če mogoče, popolnoma preprečijo blagodejni vpliv krščanske vere in katoliške cerkve.

Ali je Cerkev kriva?

V zadnjih dneh se sliši očitek, da se je katoliška cerkev pokazala kot preslaba in neučinkovita proti zlim posledicam boljševizma (tako je dejal znani Rosenberg na kongresu hitlerjeve stranke v Nürnbergu. Op. uredn.) Toda tem je treba odgovoriti: Načela, ki jih katoliška vera in cerkev uči, so vsa usmerjena v to, da bi vsak posameznik živel v skladu z moralnim zakonom, da bi bilo posvečeno družinsko življenje, da bi se spoštovalo dostojanstvo človeške osebe in socialna pravičnost, ki vsakemu daje svoje in egoistični interes podreja skupni koristi. Katoliška vera, ki uči božji izvor socialne avtoritete, ki ima čuvati socialno, stanovsko in individualno pravičnost, uči dostojanstvo dela in svetost socialne solidarnosti vseh ljudi, kateri je edina norma blagor in potrebe bližnjega, ki ga krščanstvo družijo z vsemi ostalimi ljudmi tudi z vezjo božje ljubezni. Sedaj pa vprašamo: Kaj

naj Cerkev še stori, če omogoča, uči in zahteva ter nudi vsa sredstva, da se taka družba med ljudmi ustanovi in vzdržuje po gori imenovanih načelih, ki so vsa usmerjena v resnični blagor človeške družbe? Mar je Cerkev kriva, če se ta načela ne izpolnjujejo, če se slepota in zloba takim načelom upirata in če ravno tisti, ki vodijo boj proti Cerkvi in ji take očitke delajo, Cerkev ovirajo v njeni svobodi, da bi se mogla ta načela vseskozi privedi do prakse? Cerkev pač v takem slučaju ne more storiti ničesar drugega, kakor, da tako stanje obžaluje, da proti temu protestira in da moli razsvetljenja za vse one, ki vsak njen korak k uresničenju kraljestva socialne pravice ovirajo. In kaj naj stori Cerkev, če državni oblastniki sami to cerkev zanemarjajo, jo ponižujejo in nje vpliv na javne zadeve zmanjšujejo, ter ga skušajo sploh onemogočiti? Kaj naj Cerkev stori, če ta država sama vzdržuje šolo, iz katere se izganja krščanski pouk, če se ona oropa svobode, vsak drugi nauk, ki v resnici družbo revolucionira, pa se od zgoraj pospešuje in trpi ter celo pusti, da ga časopisje razširja, hvali in povzdiguje, medtem ko skuša krščanstvo prikazati kot nesodobno in celo državi škodljivo? In kaj naj rečemo k temu, če so mnoge države, ki mladino naravnost odtegujejo vplivu cerkve in če se na ta način v mladini podirajo vse ovire, ki jih je postavila vera in Cerkev najhujšim strastem, iz katerih izvira potem v človeški družbi razdejanje največjih moralnih in socialnih vrednot.

Oče naš, kateri si v nebesih

Bratstvo vseh ljudi.

Oče naš! V tej besedi je izražena prva osnova, ki je edino na njej mogoče zgraditi povsem pravičen družabni red. Zakaj, če je Bog Oče nas vseh, tedaj smo mi vsi njegovi otroci, bratje in sestre.

Koliko globoke, da, najgloblje socialnosti tiči v tem, da nas je Gospod učil moliti: „Oče naš“ in ne morda „Oče moj“! V besedici „Oče naš“ je izraženo več, nego bi mogli povedati v dolgih razpravah, in več nego bi nam mogli zajamčiti najboljši zakoni.

Prav vsi brez sleherne razlike, moški in ženske, beli, žolti in črni, najrevnejši in najbogatejši, najbolj preprosti in najbolj izobraženi, prav vsi smo otroci enega in istega Očeta. Tu je rečeno, da nosimo vsi v sebi podobo enega in istega Stvarnika, ki od njega izhajamo, da smo vsi brez izjeme res bratje in sestre.

Tu je izražena tista enakopravnost nas vseh pred najvišjim Gospodom in Sodnikom, enakopravnost, za katero so se ljudje morali boriti v krvavih revolucijah, da jim jo priznajo zgolj zemeljske oblasti. V besedici „Oče naš“ so obsežena velika gesla francoske revolucije, gesla svobode, enakopravnosti in bratstva, le da je tu izraženo vse to neprimerno bolj jasno in določno in kar je glavno, da je v teh besedah izražena tudi utemeljitev, in sicer najboljša utemeljitev

teh gesel. Zakaj jasno je, da brat ne sme in ne more podjarmiti brata, ker sta si enaka, sta oba enakopravna, oba iste krvi. Zato je in mora biti besedica „Oče naš“, mora biti duh, ki nas uči tako moliti, prva in glavna osnova krščanskega socialnega aktivizma.

Naš končni cilj.

Še eno moramo poudariti. „Oče naš, kateri si v nebesih,“ molimo. Torej naš skupni Oče ni navaden zemeljski oče, zato pa tudi naš pravi dom ni tu na zemlji. Naša usoda se ne dopolni že na tem svetu, marveč imamo drug, višji cilj: da pridemo k svojemu Očetu, ki je v nebesih.

To je druga osnovna misel, na katero se krščanski socialni aktivizem opira ter iz nje snuje svojo misel o družbi in družabnem življenju. Da ima to naziranje silno velik pomen ne le za individualno, marveč tudi za družabno življenje, s tem pa tudi za ureditev družabnih razmer, o tem smo govorili že v uvodu. Zato bomo tu le povzeli najvažnejše misli.

Predvsem je treba pibiti, da je velikanska razlika, ali kdo misli, da je ves smisel in smoter njegovega življenja tu na zemlji, ali pa smatra to svoje življenje samo za pripravo, samo za pot, ki naj ga šele privede v pravo življenje, tja, kjer bo resnično dosegel svoj pravi in končni cilj. Zakaj ves pogled na življenje je popolnoma drugačen, ako ga motrimo s stališča, da je z njim konec vsega dobrega in zlega ali pa če vidimo v njem samo pot, po kateri dospemo do svojega pravega namena v posmrtnem življenju.

Ako se naša usoda resnično končuje že tu na zemlji, potem pač ne more biti prav nobenega dvoma, da ravna zares pametno in modro samo tisti, ki skrbno in vestno, če treba tudi brezobzirno uporabi vse svoje sile in moči, sploh vsa razpoložljiva sredstva, da si to sedanje življenje kar najbolj olajša in olepša. Kaj drugega bi bilo od razumnega človeka nemogoče pričakovati, še manj pa zahtevati, naj bi iz kakršnihkoli družabnih ozirav ravnal drugače. Tu more veljati samo eno načelo, samo ena pot: vsak naj skrbi sam zase in za svoje lastno življenje, da si ga bo v vsakem pogledu kar najbolj izpopolnil. Za vse drugo se mu ni treba meniti, na vse drugo se mu ni treba niti najmanj ozirati.

RANTOV JANKO

† 12. IX. 1936.

Splošno je bil znan po mestu, saj je tako rad pozdravljal na trgu in hitro se je spustil s kom v pogovor. Mislili smo že, da je njegova mladost obvarovana pred smrtjo, ko je po operacijah okreval; pa so se ostanki boleznih razvili na novo in nove operacije ni prenesel.

Janko ni bil čisto navaden otrok. O njem se je lahko reklo, kakor se v cerkvenih molitvah o mladih svetnikih pravi: „Zgodaj je končal, pa je izpolnil veliko let; zakaj vseč je bila Bogu njegova duša: zato ga je Bog hitro k sebi vzel.“ Njegova mlada duša se je takoj in z vso vnemo oklenila vsake dobre stvari, ki se mu je kdaj priporočila. Pravzaprav mu še priporočati ni bilo treba; dovolj je bilo, da je dobro stvar spoznal. Vse dobro ga je veselilo: pogosto sv. obhajilo, vsakdanja sv. maša, popoldanska služba božja, Marijino česčenje, misijonsko delo, premagovanje, dobro berilo, boj proti grdim razvadam itd. Povsod je bil takoj zraven in navadno prvi med vsemi. Taki otroci so velik blagoslov za svojo okolico, ker s svojim zgledom še drugim dajejo pobude za koristno delo; s tem seveda tudi najlepše podpirajo svoje učitelje in vzgojitelje. In Janko je delal vse to še s posebno lahkoto in veselim zadovoljstvom. Pri vsej potrebnosti resnosti je bil zabaven in — kakor za vse skromen — tudi z malo šalo zadovoljen, da se je prav od srca nasmejal.

Iz njegovega globljega življenja je znanih precej lepih zgodbic in nekaj prav zrelih izjav, ki bi zanimale posebno vzgojitelje. Izreden junak pa se je pokazal Janko v trpljenju. Po izjavah zdravnikov je moral včasih strašno trpeti. Videli smo, kako si je grizel ustnice v bolečinah, potožil je pa šele takrat, ko se nikakor ni dalo več drugače vzdržati. Dognalo se je, da je te velike žrtve prenašal iz posebnih plemenitih namenov.

Po prenehanju trpljenja ob njegovi smrti se je žalovanju pridružilo neko prijetno pomirjenje in skoraj veselo slovesen je bil njegov pogreb. Podobno kot sv. Cerkev na smrtni dan svetnika veselo praznuje njegov god.

Zanimivo je, da so zadnjih 16 let umirali skoraj sami taki odlični otroci. Mislimo na Weisseisnovo, ki je bila takrat po mnenju vseh, najboljša med vsemi; ali na Švegljevega fantka-ministrantka, ki je bil občudovan talent za vse dobro. Taka je bila Bernikova, čudovito fino čuteča za vse, kaj je prav in kaj ni; dalje Šemrovova Helenca, pravi angel; ali Kovačičeva Marica, sama smehljajoča se dobroti; in zadnjič Šavnikova Vidka, ki je o njej pred tremi meseci pisal »Kranjski zvon«. In tej ljubi vrsti se je na god Marijinega imena pridružil še naš Janko.

Kakor pa je vsak teh otrok imel nekaj posebnega, tako je vse družila skupna lastnost: neka prirojena vnema za misijone, ki je bila pri Janku še posebno izrazita. Kakor da bi svojo dušno srečo, ki so jo imeli iz vere, hoteli čim preje oskrbeti tudi tistim, ki je še ne poznajo.

Znano je, da otroci, ki zgodaj pokažejo kake izredne umetniške talente, navadno ne živijo dolgo; hitro se razvijejo in kmalu umro. Posebno se zdi, da je pri takih, ki se jim duša tako hitro razvije v božji lepoti. Kakor svetli meteorji: hitro zažaré in odbrzijo mimo nas.

Naj zdaj v spominu sijejo nad nami ti svetli vzori!

Župnija Kranj

Oznanila za oktober

Rožnivenska pobožnost se vrši ob nedeljah in praznikih pop. ob pol treh, ob delavnikih pa ob pol osmih zvečer. Do sedaj se je vršila rožnivenska pobožnost ob delavnikih ob 6. uri zvečer, mnogi pa so želeli, da bi se prestavila na kasnejšo uro, ker so ob 6. še odprte trgovine in obrtni lokali, radi tega se je letos določila za to pobožnost ob delavnikih kasnejša ura.

2. Prvi petek v mesecu, ob 6. sv. maša z blagoslovom.

3. Ob 8. uri sv. maša v rožnivenski cerkvi, zv. rožnivenska pobožnost v rožnivenski cerkvi.

4. Rožnivenska nedelja, prva nedelja v mesecu, ob 6. sv. maša z blagoslovom, mesečno sv. obhajilo za moške, ob pol enajstih v rožnivenski cerkvi peta sv. maša z dvema blagoslovoma. Popoldan ob pol treh v rožnivenski cerkvi rožni venec in pete litanije M. B. Dopoldan in pop. je darovanje za rožnivensko cerkev.

5. Ob 8. sv. maša v rožnivenski cerkvi.

11. XIX. ned. po binkoštih, spomin posvečenja cerkvá, ob 6. sv. maša z blagoslovom, ob 10.³⁰ slovesna peta sv. maša z dvema blagoslovoma. Pred slovesno sv. mašo se vrši procesija okrog župne cerkve, ki naj se je udeleže verniki.

Popoldan je shod za žensko Marijino družbo.

18. XX. ned. po binkoštih, služba božja v župni cerkvi ob 6. in 8. uri, ob 10.³⁰ pa na Pungratu.

19. ob 7. sv. maša na Primskovem.

Misijonska nedelja, ta dan naj verniki prejmejo v obilnem številu sv. zakramente za misijone, ter molijo tudi za spreobrnjenje nevernikov. Ta dan so vse zbirke v župni cerkvi namenjene za katoliške misijone. Ob 6. se izpostavi Najsvetejše, ki ostane izpostavljeno do končane osme sv. maše. Pop. je ura molitve za misijone. Ta dan se morejo prejetj popolni odpustki, ki se morejo nakloniti tudi dušam v vicah. Pogoji so: prejem sv. zakramentov, molitev za spreobrnjenje nevernikov.

25. Praznik Kristusa Kralja, ob 6. in 10.³⁰ sv. maša z dvema blagoslovoma, ob 10.³⁰ peta sv. maša.

31. Vigilija k prazniku vseh svetnikov, strogi post.

Župnija Šmartin pri Kranju

Oznanila za oktober

1. Prvi petek. Sv. maša pri oltarju Srca J. z blagoslovom.

3. Sv. Terezija D. J.

4. XVIII. ned. po binkoštih, rožnivenska. B. služba obakrat v farni cerkvi, ob 9. tudi na Bregu. Popoldan ob 2. spravna in prosilna molitvena ura za preganjane kristjane v Španiji. Zjutraj vesoljna odveza, ker je ta dan god sv. Frančiška Asiškega.

11. XIX. ned. po binkoštih. Spomin posvečenja farne cerkve. Zjutraj sv. maša z blagoslovom, ob 9. slovesna sv. maša, popoldan ob 2.³⁰ pete litanije

15. Sv. Terezija.

18. XX. ned. po binkoštih, misijonska nedelja. B. služba zjutraj in ob 9. v farni cerkvi.

21. Sv. Uršula. Sv. maša v Sred. Bitnju.

25. XXI. ned. po binkoštih. Praznik Kristusa Kralja. B. služba obakrat z blagoslovom.

28. Sv. Simon in Juda.

31. Zapovedan post pred praznikom vseh svetnikov.

Poročeni pari

6. septembra Dolenc Jože, hišar v Zg. Bitnju in Marija Stare, tovarniška delavka v Stražišču.

6. septembra Košir Pavel, stavb. delavec iz Poljan nad Skofjo Loko in Angela Šilar, tov. delavka v Sred. Bitnju.

20. septembra Kalan Mihael, posestnika sin iz Brega in Benčina Roza, tov. delavka v Stražišču.

Mrliška kronika

6. septembra Marija Kržišnik, hišarja hči iz Drulovka, stara 5 mesecev.

7. septembra Križnar Ivana, samska šivilja iz Stražišča, stara 52 let.

23. septembra Peter Stare, zak. sin posesinika v Sred. Bitnju, star 1 mesec.

Razno

Bratovščina sv. Rešnjega Telesa. Udje bratovščine sv. Rešnjega Telesa naj tekom meseca oktobra prinesejo v župno pisarno letne prispevke za bratovščino.

Kembel drugega velikega zvona župne cerkve v Kranju je pretečen mesec pri zvonjenju kar naenkrat odletel iz zvona in padel na tla ter prodril pod. Velika sreča, da ni ubil nobenega izmed zonarjev. Treba je bilo napraviti nov kembel, ki je stal Din 1427.—

Zimski red službe božje je s 1. oktobrom sledeči:

Ob nedeljah: Sv. maše ob 5.³⁰, brez pridige pri oltarju presvetega Srca Jezusovega, ob 6. sveta maša s pridigo, ob 8. s pridigo, ob 9. šolska sv. maša s pridigo v rožnivenski cerkvi, ob 10.³⁰ s pridigo. Popoldan služba božja ob pol treh.

Ob delavnikih: Redne sv. maše ob 6., 6.³⁰., 7. in ob 8.

Rožnivenska pobožnost v oktobru: Ob nedeljah pop. ob pol treh, ob delavnikih zvečer ob pol osmih.

Cerkovniško službo pri župni cerkvi v Kranju prevzame s 1. oktobrom g. Karel Eržen. Dosedanji cerkovnik g. Peter Mallec vstopi s tem dnem v pokoj.

Napisna tabla za mrliče. Na stranskih vratih župne cerkve je sedaj obešena črna tabla, kjer bodo napisana imena mrtvih, ki leže na mrtvaškem odru z navedbo, kdaj se vrši pogreb. Pri članicah Marijinih družb bo posebno označeno, da je umrla članica Mar. družbe, da bodo vedele vse članice radi udeležbe pri pogrebu.

Sv. maše za sv. očeta papeža. Kakor ste morda že brali v Glasniku presv. Srca Jezusovega, organizira Apostolstvo molitve sv. maše za sv. očeta papeža. Po vsem svetu se je pričela ta akcija, da bi se vsak dan brale sv. maše po določenem redu za sv. očeta. V Kranju je prevzela Ženska Marijina družba na sé to obvezo, da bo skrbela, da se po njenem naročilu bere vsak mesec ena sv. maša za papeža. Vsak mesec se bo brala ta sv. maša 15. dan ob 8. uri, le aprila, maja in oktobra se bo brala 19. v mesecu. Drugi župljani pa bodo plačevali mesečno tudi eno sv. mašo in sicer 18. vsak mesec, le maja in novembra 20.

Cerkveni sedeži: Sedežnina za l. 1936. se pobira v župni pisarni v uradnih urah od 28. sept. dalje do 11. oktobra. Letni prispevek za prejete sedeže znaša Din 15.—, za neprejete pa Din 30.—. Izpraznjeni sedeži se bodo oddali na dražbi, kakor bo oznanjeno v cerkvi.

Primskovo. Sedežnina od cerkvenih sedežev po Din 10 se bo pobirala v nedeljo, dne 11. oktobra v župnišču, isti dan se bo tam pobirala tudi najemnina za cerkvena in ustanovna zemljišča.